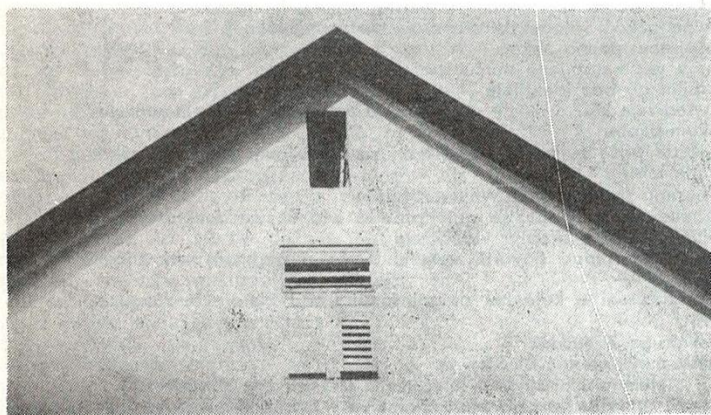

POPIS BITNIH ELEMENATA:

Veraj i tehnika za modernu prozu

1. Nadrlnjani tajni notesi, i divlje tipkane stranice, za vlastiti užitak
2. Podložan svemu, otvoren, osluškujes
3. Pokušaj da se nikad ne napiješ izvan svoje vlastite kuće
4. Budi zaljubljen u svoj život
5. Ono što osjećaš naći će svoj vlastiti oblik
6. Budi ljudi šutljivi svetac uma
7. Oglasi se žestoko koliko samo želiš
8. Piši šta želiš kao bez dna iz dubine duše
9. Neizrecive vizije individuuma
10. Nikakvo drugo vrijeme za poeziju osim ovog koje jeste
11. Vizionarni grčevi tresu se u grudima
12. U zanesenom određivanju sanjareći o predmetu ispred tebe
13. Ukloni književne, gramatičke, i sintaktičke zabrane
14. Poput Prousta budi iskusan drogaš vremena
15. Kazivajući istinitu priču svijeta unutarnjim monologom
16. Najdragocjeniji centar interesa jeste oko unutar oka
17. Upiši sjećanje i začudnost za sebe
18. Oblikuj iz sadržajnog centralnog oka ploveći po moru govora
19. Prihvati gubitak za svagda
20. Vjeruj u svetu konturu života
21. Napinji se da skiciraš obilje koje već postoji netaknuto u umu
22. Ne razmišljaj o riječima kada zastaneš već da bolje shvatiš sliku
23. Nemoj izgubiti iz vida svaki dan datum oslikan u tvome jutru
24. U uzvišenosti tvoga iskustva, govora i znanja nema mjesta strahu ili sramoti
25. Piši za svijet da to čita i vidi fačnu sliku toga
26. Knjiga — film jeste film u riječima, vizuelna američka forma
27. U slavu Karaktera u Čemernoj neljudskoj Osami
28. Komponiraj divlje, nedisciplinirano, pristizući ispod, što luđe to bolje
29. Ti si Genije za sve to vrijeme
30. Pisac — Režiser Zemaljskih filmova Zakupljenih i skoro Uandelovanih u Nebesima

LE ROI JONES

PREDGOVOR ZA 20 KNJIGA SAMOUBILAČKIH PORUKA

Odnedavna, privikao sam na način
Na koji se zemlja otkriva i obavlja me
Svaki put kad izvodim psa u šetnju.
Ili prostrana britka šašava muzika što je vjetar
Čini dok trčim za autobusom —

Dotle smo stigli.

Pa sada, svake noći brojim zvijezde,
I svake noći dobijam isti zbroj.
A kad one ne izlaze da ih zbrajam
Ja brojim jame koje ostavljaju.

Više nitko ne pjeva.

I tada prošle noći, na prstima pridoh
Sobi moje kćeri i čuh je
Kako priča s nekim, i kad otvorih
Vrata, nikog nije bilo tamo...
Tek ona na koljenima,
Viri u svoje sklopljene ruke.

PEYOTE PJESME

(odlomak)

ULAZIM U ŽUTU KUHINJU

visoko nikada da se side — strop smeđ.
Gledam lice crvenog zidnog sata —
besmisleno.

Znam o nebu sa mog prozora i ne okrećem se
da gledam, ja sam
nepokretan zauvijek stojim ne krećući se
tijelo pući u praznome zraku.

Ja sam u sterilnoj toploj univerzi ne-Vremena.

Bol u mome želucu solidna je stvar.

Nema radosti ni uzbuđenja, pušim cigaretu u malenoj

sobi lakat do peći gledam šta je novo —

neplodan poput svoje cigarete i ruke u zraku slušam zujanje još
nečuvanih

zvukova, vidim mjesto novih stvari u zraku. Ni
u kakvom odnosu, osjećajući trajnu pustoš svih stvari imam
želudac svoj solidan i bolan. Ja sam izdvojen
i mi smo jedno,

u ogoljeloj sobi želudac moj i ja združeni suhom
toplinom u prostoru.

Nema razloga za to! Ništa izuzev formâ

u praznini — neogavne

i bez ljepote. To je ono.

STOJIM OVDJE JA LIČNO POKRAJ PEĆI

bez razloga ili vremena.

Ja sam toplina i ona je unutar mene.

ŽELUDAC ŽELUDAC ŽELUDACI BESKRAJAN I PUST.

Ja sam u trenutku prostora, vidim sve i svjestan sam svega

radoznao ali znam od ovoga ništa više nema — zbivanja

svijeta nastavljaju se unaokolo mene tu su virovi i pramenovi dima

zvuci kasna poslijepodneva i rane večeri

vječnost između njih vidim je kako prolazi između njih

ne mogu biti iznenađen — nema novosti za mene uvijek je bilo

ovako — začu u sjećanje značilo bi začu u dugi

crni tunel. Soba je ogromna i prostrana bez

UZORKA ILI RAZLOGA. UVIJEK JE TAKO BILO. POSTOJE BOJE

rane večeri kao što su uvijek postojale. Ja sam kao što ću

uvijek biti. Stojim osjećajući sebe u pasivnosti.

Uzdihem glavu sa ljepotom konačne spoznaje

Stupam visoko u ponosu dobroti i svjesnosti. Bol

je dio mene. Bol u mome želucu. Oblaci

prolaze i ja ih neću zaustaviti.

BOJA JE STVARNOST! OKO JE PLAMSAJ ŠIBICE!

Bol je solidna čvoruga — sva od tjeskobe

koje sam oslobođen.

Odgovor na radost je radost bez osjećaja. Odgovor na ljubav

je moj glas.

Soba je kruto tijelo predmeta i zraka.

ZNAM SVE, ISPUNJEN SAM UMOROM

Zatvaram oči u božanstvenosti i bolu.

Treperim u svečanosti i nesvečanoj radosti.

Oslobođen sam trenutka ne postoji Vrijeme!

Izdržao sam faze života od kopiranog izobilja

od čistog i neopaženog.

Moj je želudac nježna ljubav, nježna ljubav.

JA SAM U FAZI SILNOSTI I ZNAČENJA

Bol želuca ušao mi u grudi

ždrijelo i glavu.

Enorman skok! Promatram iz bezdana

svog prozora.

Vrebam iz svoje topline, osjećaja.

NEMA KATEGORIJA !!!

(OH ČUĐENJE, ČUĐENJE, U PUSTOŠI I LJEPOTI

izdvojeno u vječno nezačudenom čuđenju toplo

kao kamen u praznini neizmjernog prostora

gledajući malu i beskrajnu skalnu

neizmjernosti. Moja ruka ispred mene. Gledanje

svog dokučivog i stvarnog. Odgovor na ljubav

je moj glas.

Siguran sam. To je ono krajnje

o meni. Osjećaji moji meni stvarni. Solidni

poput zidova. — Vidim smisao

zidova — razdiobe prostora,

pozadine boja.)

NEBO I PAKAO DOKUČIVO JA NEMOĆAN SAM U OSKUDICI RADOSTI

I RADOŠTAN u oskudici radosti i nemoćan

u boležljivosti radosti. Ah presušena

želučino! I nezanesen u znanju.

ZNAM SVE ŠTO JE ZA ZNATI.

osjećam sve što je za osjetiti.

Uboگو bistar zrak. Sjaj bez žara.

Perfekcija.

Čujem sve što je za čuti.

Nema buke samo pomankanje zvuka.

Ja sam na poljani Prostora.

Nema duhova do duhova.

Soba je ispražnjena od svega osim vidljivih stvari.

NEMA KATEGORIJA! ILI OPRAVDANJA!

Siguran sam u svoje kretanje ja sam masa

u zraku.

LAWRENCE FERLINGHETTI

EUFORIJA

Kako se približavam stanju čiste euforije
uviđam trebam veliku kutiju za pisacu mašinu
u njoj svoje donje rublje da nosim
i ožiljci na mojoj savjesti
rane su uzidane u
gumeno brisalo moje kože
koje još uvijek samo sebe struže

Kako se približavam stanju čiste euforije
mjesec sakriva vruće lice u prohodnu rižinu kišu
kineske slike
i ne mogu spavati zbog oluje
za ljetna poslijepodneva
u kojem djevojka navija ploču
ludih pokušaja sviranja saksofona
prekidano jezivo usiljenim smijehom
iz druge sobe

Kako se približavam stanju čiste euforije
oni sada grade sve gradove
na samo jednoj strani ulice
i moje cipele penju se rubovima zdanja
prolaze tragovima prozora
sa njihovim podnožjima okanaca koji kao da će prsnuti
i jezičci zarolanih sjena jao
vidim svoj uvijeni jezik na konopcu
i vidim svoje lice na tome prutu
kao na klatnu koje kao da će se zanjhati
slika igrače karte sa zavezanim nogama
naglavce obješenog Villona
I Mama iščekava u fotografiji koju drži ruka
i Tatice je prozvan Ludwig
u izgubljenom nekretninskom projektu koji završi u vodi
Saratoga Avenue Yonkers
gdje ja sada visim i vrcam se
na posljednjem drvetu što podnosi pijanstvo
i gdje bih još uvijek pjevao dvoglasne pjesme
u polju zanosa
ali neki anđeo drži me za muda
i moj kastrirani glas izlazi na javu suviše slab
sa djevojkom što navija smiješno ploču
u drugoj sobi

Kako se približavam stanju čiste euforije
oči su moje gringo špijuni i ja mogu
bilokad promijeniti se u ptice
kraj tunguske eksplozije koja kontrolira vrijeme
ali ja nisam apokaliptični klinac
i ne mogu spavati zbog oluje
za ljetna poslijepodneva
i moje nijeme oči iskaču
iz glave
i kruže svijetom
u kojem djevojka navija
svoju ploču od mesa
I ja sam životinja bez odjeće
tragajući za golišavim jedinstvom
ali ja razdijeljen sam gore u državama
i u Tibetu sam na krumpirastim nogama
i čudna sam vrsta klauna
sa objeljenim licem i kosom dolje obljepljenom
i ne mogu spavati zbog oluje
pod iglom meso se moje vrti dolje

Ona je to ukopčala
Ona je to preokrenula
Ona je mene upalila
moju drugu stranu da svira
Grudi njene cvatu
odjeća prska
sunce je bijelo
Ja nikada se neću vratiti
na meni egipćanska odjeća

JONATHAN WILLIAMS

LOVEĆ CVIJEĆE PO POLJIMA

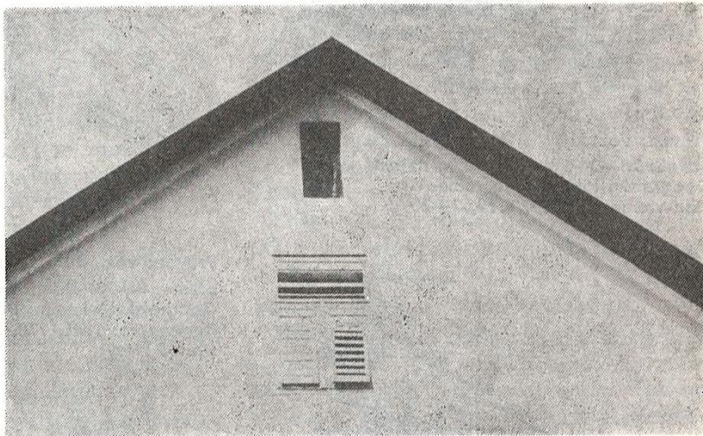
za Agnes Arber

ko plamen azaleja, mandragora, javora, gloga
nasade
bijeli oblak u oku
bijela konja
različaka polje talasa se
pod crnim odijelom
Williama Bartrama
različak; ili Plavi Cvjetić, ili neki kažu
Nevinost
različak i plavilo gencijane i
puritanski zakoni Philadelphije ...
do neba uzvisine,
kamen studen
dobar
ko oktobar

GREGORY CORSO

U NESTALNOJ RUCI VREMENA

Na stepenicama svijetle ludnice
slušam bradato zvono stresa na čistinu šume
konačnu žalobnu objavu mog svijeta
Penjem se i ulazim u vatreni skup vitezova
oni nesvjesni mog prisustva kuju sive planove
i sa oklopljenim prstima slijede trag mog prispjeća
natrag natrag kada sam na crnim stepenicama Neronove lire,
Rima, stajao
u mojim rukama kukajuči filozof
završni zov lude historije
Moja prisutnost sada je obznanjena
moj dolazak obilježen osvjetljenim mrljama
Silni prozori Raja otvoreni
Na blještavu prašinu padaju zastori Prošlog Vremena
U letu perje raznobojnih ptica
Svjetlost krilata svjetlost O začudnosti svjetla
Vrijeme me vodi za ruku
rođen 26. marta 1930. nošen sam 100 milja na sat
preko neizmjerne tržnice izbora
što da se izabere? što da se izabere?
Oh-- i ja napuštam svoju narančastu sobu mita
bez igleda da zaključam svoje Zeusove igračke
Izabrah sobu u Bleecker Streetu
Majka dojenčeta puni moja usta blijedim milanskim prsima
sišem opirem se plačem O Olimpijska majko
nepoznata su ta prsa meni
Hrpe snijega
Desetljeće zaleđenog asfalta osuđeni konji
Kolebljivi snovi Mračni hodnici osnovne škole 42 krova Goluzdravi
golubovi
Nošen 100 milja na sat preko ovih suviše realnih ulica Mafije
profano skinuh svoja hermeska krila
Vrijeme budi milosrdno
baci me pod tvoju humanost automobila
podrži me do gigantskih sivih nebodera
izmori mi srce tvojim mostovima
Ja odbacujem svoju liru orfejske jaločnosti
I zbog takve izdače penjem se ovim svijetlim ludim stepenicama
i ulazim u tu sobu rajске svjetlosti
kratkotrajno
Vrijeme
dugi dugi pas goneći svoj rep u krug
dolazi i ščepa mi ruku
i vodi me u uvjetovani život

ALLEN GINSBERG — rođen u Newarku, država New Jersey, 3. 6. 1926, poslije studija radi razne poslove, brodovi, bio i recenzent knjiga za *Newsweek*, igrao u 2 filma. Piše poeziju i knjigu pisama u stihu (sa W. S. Burroughom). Zadnjih godina pretežno je u New Yorku, i popularizira zen-budizam.

LE ROI JONES — Crnac, rođen 1934, Newark, New Jersey. (Studira na Howard i Oxford University, zatim radi u avijaciji i mnogo putuje), osniva i izdaje avangardne časopise *Yugen* i *Kulchur*, pa Toltem Press (izd. pod. koje lansira nove pjesnike). Od 1963. predaje na fakultetima. Piše poeziju, romane, članke i knjigu o jazzu, drame (veliki uspjeh na *off-broadway*, op. prev.). U početku zajedno s beat piscima, kasnije njegova poezija odlazi drugim putem.

MICHEL MC CLURE — rođen 20. 10. 1932, Marysville, Kansas. Živio većinom u San Franciscu. Piše pjesme, eseje, drame (upravo se sada prikazuje *Brada* u New Yorku). U svojoj autobiografiji kaže: *Ja sam čuvar ljepote. Čovjek sam. Zovem se Michael. Volim vas ako ste divni. Morate mi oprostiti — katkada zastranim. Težak sam, ali ja ću vas povratiti k ljepoti vaših osjetila.*

LAWRENCE FERLINGHETTI — rođen 1919. ili 1920. Yonkers, ili Virgin Islands. Doktorirao u Parizu 1950. Suvlasnik i izdavač *City Lights Booksellers and Publishers*, (261 Columbus Avenue, San Francisco (11). (Izdavačke kuće koja je prva štampala dugo odbijane beat pjesnike, kao takva veoma važna za beat pokret). Piše poeziju, prozu, drame, prevodi.

Odigrao i značajnu ulogu na sudskom procesu koji je bio pokrenut protiv opskurne Ginsbergove zbirke pjesama *Howl* i istoimene pjesme (1957).

JONATHAN WILLIAMS — rođen 8. 3. 1929, Asheville, North Carolina. Pjesnik i slikar. Od 1951. izdavač i grafički urednik *Jargon Books*.

GREGORY CORSO — rođen u New Yorku (Greenwich Village), 26. 3. 1930. Nesređeno djetinjstvo, rastavljeni roditelji, mnogo godina u zatvoru, zatim putovanja, ceste, da bi se konačno vratio u Greenwich V. Tu nalazi smirenje među svojim prijateljima, beat piscima. Jedino od njih nema fakultetsko obrazovanje. Piše poeziju i prozu.